

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Mgr. J. N.**, zastoupena Mgr. Ing. Michalem Burešem, advokátem se sídlem Nová 244, Lenešice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 6. 2016, č. j. 28899/16/5100-31461-700796, č. j. 28894/16/5100-31462-707633, č. j. 28896/16/5100-31462-707633, č. j. 28898/16/5100-31461-700796, č. j. 28893/16/5100-31462-707633 a ze dne 18. 8. 2016, č. j. 34841/16/5100-31462-707633, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2020, č. j. 8 Af 61/2016-103,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení o kasační stížnosti částku ve výši **4.114 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Ing. Michala Bureše, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před správními orgány

[1] Finanční úřad pro hl. m. Prahu (správce daně) celkem 6 platovými výměry vyměřil žalobkyni darovací daň. Pěti platebními výměry ze dne 2. 9. 2015 jí vyměřil darovací daň ve výši 21.525 Kč, 19.250 Kč, 18.200 Kč, 8.890 Kč a 42.140 Kč a platebním výměrem ze dne 27. 11. 2015 darovací daň ve výši 10.150 Kč.

[2] Uvedená daňová řízení správce daně zahájil výzvou k podání daňového přiznání k dani darovací s odůvodněním, že na základě usnesení Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 16. 3. 2015 správce daně zjistil, že žalobkyně obdržela ve výzvách popsané dary. Správce daně výzvy doručil na adresu: Hlavní kancelář ODS, Jánský Vršek 1, Praha 1. Žalobkyni byly doručeny fikcí, neboť žalobkyně na ně nereagovala a správce daně jí následně podle pomůcek vyměřil darovací daň vztahující k jednotlivým darům.

[3] Proti těmto rozhodnutím žalobkyně podala odvolání, která žalovaný rozhodnutími ze dne 24. 6. 2016 a 18. 8. 2016 zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

[4] Žalovaný konstatoval, že vzhledem k nesoučinnosti žalobkyně nemohla být daň stanovena dokazováním, a proto byla stanovena podle pomůcek. Výzva k podání daňového přiznání byla žalobkyni zaslána řádně, neboť svým podáním ze dne 6. 1. 2006, adresovaném Finančnímu úřadu v Karlových Varech, sama požádala ve smyslu § 44 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, aby jí správce daně písemnosti doručoval na adresu Hlavní kancelář ODS, Jánský Vršek 13, Praha 1. Správce daně na tuto adresu doručoval až do 20. 7. 2015, kdy žalobkyně oznámila změnu doručovací adresy. Žalovaný uvedl, že pokud na doručovací adrese není schránka vhodná pro vložení doručené písemnosti, tíží skutečnost neseznámení s doručenou písemností pouze adresáta, který vhodnou schránku nezajistil.

II. Posouzení věci městským soudem

[5] Žalobkyně podala proti rozhodnutím žalovaného žaloby, které Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem spojil ke společnému projednání, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Městský soud odkázal na rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2019, č. j. 1 Afs 168/2019-48, který se zabýval shodnou otázkou správnosti doručování zásilek žalobkyni na adresu Hlavní kanceláře ODS. Nejvyšší správní soud v něm dospěl k závěru, že žádost žalobkyně ze dne 6. 1. 2006 byla účinná pouze vůči Finančnímu úřadu v Karlových Varech (resp. později vůči Finančnímu úřadu pro Karlovarský kraj). Městský soud konstatoval, že neshledal žádné důvody, aby se od právního názoru Nejvyššího správního soudu odchýlil.

[7] Pokud jde o další námitky, ve kterých žalobkyně namítala nezákonnost použitých pomůcek a nedostatky při prokazování vzniku daňové povinnosti, městský soud uzavřel, že v situaci, kdy výzva k podání daňového přiznání nebyla žalobkyni dosud řádně doručena, nemohl se již zabývat dalšími námitkami zpochybňujícími postup správce daně při stanovení daně.

III. Obsah kasační stížnosti

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel považuje za nesprávný závěr městského soudu týkající se doručování a nesouhlasí ani se závěry rozsudku NSS č. j. 1 Afs 168/2019-48. Navrhuje proto věc

předložit rozšířenému senátu podle § 17 odst. 1 s. ř. s. Z přechodného ustanovení v § 264 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, nevyplývá, že by žádost o doručování měla být posuzována podle dosavadních právních předpisů, tj. zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Pravidlo o posuzování podle dosavadních právních předpisů platí toliko pro plné moci do doby, než je vyjasněn jejich rozsah uplatněním nové plné moci nebo do marného uplynutí lhůty stanovené ve výzvě. Přechodné ustanovení míří na to, že účinky žádosti o doručování učiněné za účinnosti zákona o správě daní a poplatků, trvají i za účinnosti daňového řádu. Žalobkyně žádost o doručování uplatnila u (tehdy) místně příslušného správce daně, kterým byl Finanční úřad v Karlových Varech, poněvadž měla adresu trvalého pobytu v K. V. Následně žalobkyně změnila adresu trvalého pobytu (Š. X, P.), čímž došlo k postoupení celého jejího spisu novému místně příslušnému správci daně, včetně žádosti o doručování. Podle stěžovatele dojde-li ke změně místní příslušnosti, zůstávají zachovány účinky právního úkonu uplatněného u předchozího místně příslušného správce daně i vůči nově místně příslušnému správci daně. Stěžovatel doplňuje, že i po změně místní příslušnosti si musela být žalobkyně vědoma skutečnosti, že správce daně u ní pražskou adresu (Hlavní kancelář ODS, Jánský Vršek 13, Praha 1) eviduje jako doručovací, jelikož jí správce daně na tuto adresu dne 9. 2. 2010 odeslal písemnost (potvrzení o stavu osobního daňového účtu), kterou si žalobkyně dne 11. 2. 2010 na dané adrese přebrala (viz výpis ze systému správce daně, které stěžovatel přiložil ke kasační stížnosti). V případě řízení o dani darovací vedeného u Finančního úřadu pro hl. m. Prahu proto existovala žádost o doručování na jinou adresu ve smyslu § 44 odst. 3 daňového řádu.

[10] I nadále stěžovatel setrvává na názoru, že námitka ohledně doručování byla učiněna opožděně. V žalobách v projednávaných věcech žalobkyně toliko namítala, že žádost o doručování učiněnou v roce 2006 nelze považovat za volbu primární doručovací adresy ve smyslu § 44 odst. 3 daňového řádu účinného od 1. 1. 2011. Žalobkyně v podaných žalobách nikdy nevznesla námitku, že žádost o doručování byla uplatněna u jiného správce daně, a proto Finanční úřad pro hl. m. Prahu pochybil. Jedná se tak o zcela novou námitku, která byla vznesena až při ústním jednání ve věci jiné sp. zn. a do nyní posuzovaných případů byla doplněna až na podkladě rozsudku č. j. 1 Afs 168/2019-48.

[11] Přestože stěžovatel se závěry Nejvyššího správního soudu nesouhlasí, uvádí, že i pokud by na ně přistoupil, má za to, že lhůta pro stanovení daně dosud neuplynula. Stěžovatel pro úplnost v kasační stížnosti předkládá své odůvodnění ve vztahu ke lhůtám pro stanovení daně v jednotlivých posuzovaných případech. Uzavírá, že v současné době lhůty pro stanovení daně neběží, pročež k jejich uplynutí dosud nedošlo.

IV. Vyjádření žalobkyně

[12] Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně uvádí, že dřívější judikatura NSS ani napadený rozsudek městského soudu nejsou založeny na výkladu přechodného ustanovení daňového řádu. Žalovaný prosazuje, aby účinky úkonu, který byl učiněn podle starého zákona, byly nově posuzovány podle nového zákona. Podle žalobkyně by se jednalo o pravou retroaktivitu. Navíc samotné znění § 264 odst. 2 daňového řádu názor stěžovatele spíše zpochybňuje. Pokud by mělo u všech dříve učiněných právních úkonů platit, že se jejich účinky posuzují podle daňového řádu, potom by bylo nelogické, aby toto pravidlo bylo výslovně upraveno pouze ve vztahu k plným mocím.

[13] Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že účinky úkonu provedeného vůči Finančnímu úřadu v Karlových Varech byly v důsledku změny místní příslušnosti zachovány i vůči Finančnímu úřadu pro hl. m. Prahu. Takové účinky, zejména ohledně žádosti o doručování, zákon se změnou místní příslušností nespojoval. Předmětem tohoto řízení je odlišná daň, ke které žádný spisový materiál novému místně příslušnému správci daně předáván nebyl. Žalobkyně nesouhlasí ani s tvrzením o opožděnosti námitky. Jedná se pouze o podrobnější argumentaci žalobkyně k tvrzení obsaženému již v žalobě o tom, že jí nebyla řádně doručena výzva k podání daňového přiznání. Pokud jde o listiny připojené stěžovatelem ke kasační stížnosti, žalobkyně uvádí, že pouze některé z nich byly součástí správního spisu, který byl žalobkyni v průběhu správního řízení zpřístupněn.

[14] Závěrem žalobkyně polemizuje se závěry stěžovatele ohledně lhůt pro stanovení daně.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou a je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatel jako jeden z důvodů kasační stížnosti uvádí nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů, popřípadě pro jinou vadu řízení před městským soudem. Tento důvod však ve své kasační stížnosti stěžovatel nijak nerozvádí, není tedy zřejmé, v čem namítaná nepřezkoumatelnost podle něj spočívá. Nejvyšší správní soud pro úplnost konstatuje, že rozsudek městského soudu je přezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami se městský soud řídil při utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu shledal důvodnou právní argumentaci žalobkyně v řízení o žalobě a proč popsaný skutkový stav subsumoval pod zvolené právní normy. Věcná polemika stěžovatele s odůvodněním městského soudu nečiní jeho námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou.

[18] Pokud jde o nesouhlas stěžovatele s právním posouzením věci městským soudem, jeho argumentace v kasační stížnosti je ve své podstatě polemikou s rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2019, č. j. 1 Afs 168/2019-48, a ze dne 22. 1. 2020, č. j. 9 Afs 152/2019-58, které byly vydány v řízení mezi týmiž účastníky a týkají se stejné právní otázky. Nejvyšší správní soud předesílá, že v projednávané věci neshledal důvod se od závěrů vyslovených v těchto rozhodnutích odchýlit, a nejsou proto dány ani důvody pro předložení věci rozšířenému senátu podle § 17 s. ř. s.

[19] V rozsudku č. j. 1 Afs 168/2019-48, jehož závěry byly následně následovány rozsudkem č. j. 9 Afs 152/2019-58, se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, jaký účinek mělo podání žalobkyně učiněné za účinnosti zákona o správě daní a poplatků vůči

Finančnímu úřadu v Karlových Varech, v řízení o dani darovací vedeném Finančním úřadem pro hl. m. Prahu již za účinnosti daňového řádu.

[20] Nejvyšší správní soud vyšel z přechodných ustanovení daňového řádu. Podle jeho § 264 odst. 2 *právní úkony, zejména rozhodnutí vydaná správcem daně, a jejich účinky ve správě daní, které nastaly do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány; to platí i pro plné moci uplatněné přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona s tím, že jejich účinky se posuzují podle tohoto zákona. V případě pochybností o rozsahu dříve udělené plné moci správce daně vyzve zmocnitele k předložení nové plné moci; do doby předložení nové plné moci nebo marného uplynutí lhůty stanovené ve výzvě, se takto udělené plné moci posuzují podle dosavadních právních předpisů*.

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*stěžovatelčina žádost ze dne 6. 1. 2006 je právním úkonem ve smyslu § 264 odst. 2 daňového řádu. Ten totiž nedopadá pouze na úkony správce daně, ale též na úkony činěné daňovými subjekty, případně třetími osobami. Výkladem dotčeného ustanovení lze dospět k mezitímnímu závěru, že úkon daňového subjektu ze dne 6. 1. 2006 a účinky, které vyvolal, je nutno i po 1. 1. 2011 (tedy od účinnosti daňového řádu) posuzovat podle zákona o správě daní a poplatků. Obecně lze konstatovat, že tento zákon při doručování vycházel z priority doručování do místa, kde se adresát skutečně zdržoval. Podle § 17 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků platilo, že* se doručuje v bytě, provozovně, obchodní místnosti, kanceláři anebo pracovním místě, kde se osoba, jíž má být doručeno, zdržuje. Písemnosti určené daňovému poradci se doručují v jeho kanceláři. Doručení mimo tyto místnosti je platné, nebylo-li přijetí odepřeno. *Podle § 19 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků platilo, že* není-li správci daně znám pobyt nebo sídlo příjemce, doručí písemnost veřejnou vyhláškou, pokud není ustanoven zástupce podle § 10 odst. 2. Stejně se postupuje i v případě, že se adresát písemnosti na místě svého pobytu, sídla nebo adrese pro doručování, které ohlásil správci daně, nezdržuje. *Z těchto ustanovení lze podle soudu jednoznačně dovodit, že zákon o správě daní a poplatků opravňoval daňový subjekt sdělit správci daně adresu pro doručování, na které se skutečně zdržuje – v takovém případě bylo povinností správce pokusit se o doručování právě na tuto adresu (srov. např. rozsudek ze dne 18. 8. 2016, č. j. 7 Afs 82/2016-30).*“ (body 35 až 37 rozsudku č. j. 1 Afs 168/2019-48).

[22] Pokud tedy bylo možno podle zákona o správě daní a poplatků učinit úkon spočívající ve sdělení adresy pro doručování, Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, jakým způsobem bylo třeba takový úkon učinit a jaké byly jeho účinky. V této souvislosti uvedl následující: „*Právní úpravu úkonů činěných daňovými subjekty vůči správci daně bylo možno nalézt v § 21 zákona o správě daní a poplatků. Podle odst. 3 tohoto ustanovení (ve znění účinném k 6. 1. 2006)* lze učinit jiná podání v daňových věcech, jako jsou oznámení, žádosti, návrhy, námitky, odvolání apod., buď písemně nebo ústně do protokolu nebo prostřednictvím datové zprávy opatřené zaručeným elektronickým podpisem či za použití jiných přenosových technik (dálnopis, telefax apod.). *Podle § 21 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků v témže znění* se podání činí u místně příslušného správce daně a na požádání musí být přijetí podání potvrzeno. *(...). Ze shora citovaných ustanovení vyplývá povinnost činit tzv. jiná podání v daňových věcech (mezi která lze bezpochyby zařadit též žádost o změnu doručovací adresy) předepsaným způsobem (písemně, ústně do protokolu atd.) a na určeném místě, tedy u místně příslušného správce daně. To je pro souzenou věc zásadní. Nejde totiž o libovolného správce daně, ale o jednoho konkrétního, místně*

příslušného správce daně. Právě jemu musí být podání adresováno a pouze jej také může zavazovat. Povinností daňového subjektu, který chtěl, aby jeho podání vyvolala žádaný účinek, tedy bylo podat jej u místně příslušného správce daně. Současně je nutno z tohoto ustanovení dovodit, že právě a pouze vůči tomuto správci daně je takové podání účinné. Naopak z žádného ustanovení zákona o správě daní a poplatků nelze dovodit, že tento úkon by měl vyvolávat účinky i vůči těm správcům daně, kterým nebyl adresován. Tento výklad podporuje též § 22 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, podle kterého není-li správce daně, jemuž bylo podání v daňové věci doručeno nebo platba připsána, příslušný k projednání věci a k rozhodnutí, je povinen podání neprodleně postoupit příslušnému správci daně a uvědomit o tom odesilatele. *Přistoupil-li by soud na argumentaci žalovaného a městského soudu, že úkon adresovaný jednomu správci daně zavazuje i všechny ostatní správce daně, bylo by toto ustanovení zcela obsoletní. Podání učiněné u libovolného správce daně by totiž muselo zavazovat i všechny ostatní správce daně na území celé České republiky.*“ (body 38 až 41 rozsudku č. j. 1 Afs 168/2019-48).

[23] Nejvyšší správní soud dále shledal, že „*shora podaný výklad též plně odpovídá tomu, že jednotlivé finanční úřady byly podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech samostatnými správními úřady (stejně je tomu podle nyní účinné právní úpravy – viz § 1 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky). Neexistoval tedy jeden univerzální „správce daně“. V případě jednoho daňového subjektu pak mohlo probíhat současně několik daňových řízení u různých správců daně v závislosti na tom, o jakou daňovou povinnost se jednalo. Místní příslušnost tak mohla být určena buď podle bydliště, sídla, provozovny, či umístění nemovitosti, které se daňová povinnost týká, atd. V žádném svém ustanovení zákon o správě daní a poplatků neukládal místně příslušnému správci daně povinnost informovat o úkonu, který vůči němu daňový subjekt učinil, jiného správce daně (samozřejmě, pokud adresátem tohoto úkonu nebyl jiný místně příslušný správce daně).*“ Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že „*v případě, že daňový subjekt učinil podání – požádal o doručování na jím zvolenou adresu – u jednoho konkrétního správce daně, nemohl důvodně předpokládat, že tento úkon bude účinný vůči všem správcům daně na území České republiky ve všech daňových řízeních, a to i pro případy daňových řízení zahajovaných v budoucnu, ačkoli vůči nim žádný takový úkon neučinil. Takový výklad by znamenal, vzhledem k tomu, že místně příslušnými mohou být v daňových řízeních téhož daňového subjektu odlišní správci daně, že by příslušný správce daně dříve, než provede určitý úkon v řízení, musel oslovit všechny ostatní správce daně, zda u nich v minulosti nebyla podána žádost o doručování na zvolenou adresu. Takový výklad však nemá v zákonu o správě daní a poplatků žádnou oporu a nelze jej dovozovat ani z obecné povinnosti součinnosti správních orgánů navzájem (srov. obdobně rozsudky ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013 – 66, či ze dne 10. 4. 2015, č. j. 4 Afs 8/2015 – 36). Pro daňový subjekt by pak předestřený postup správce daně byl zcela nepředvídatelný. Naopak, jak již soud zdůraznil shora, tím, že zakládá povinnost daňového subjektu činit podání u místně příslušného správce daně (tedy u správce daně příslušného k vedení konkrétního daňového řízení), reciprocně stanoví předpoklad, že takové podání je účinné právě (a pouze) vůči tomuto správci daně. Není přitom podstatné, že v podání samotném není vymezeno, že směřuje pouze vůči konkrétnímu správci daně.*“ (body 42 a 43 rozsudku č. j. 1 Afs 168/2019-48).

[24] Stěžovatel v nyní podané kasační stížnosti zpochybňuje mezitímní závěr Nejvyššího správního soudu týkající se výkladu § 264 odst. 2 daňového řádu. Podle stěžovatele z tohoto přechodného ustanovení, nevyplývá, že by žádost o doručování měla

být posuzována podle dosavadních právních předpisů, tj. zákona o správě daní a poplatků. Takové pravidlo se podle stěžovatele uplatní toliko pro plné moci. S tímto názorem Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

[25] Předně již ze samotného znění první věty § 264 odst. 2 daňového řádu (viz bod [20] shora) vyplývá, že rozlišuje mezi dvěma skupinami právních úkonů. Jednak právními úkony, zejména rozhodnutími vydanými správcem daně, které nastaly do dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Tyto *právní úkony a jejich účinky* podle zákona o správě daní a poplatků, *zůstávají zachovány*. Poněkud odlišný režim pak podle odkazovaného ustanovení mají *plné moci* uplatněné přede dnem nabytí účinnosti daňového řadu. Pro ně se v zásadě uplatní stejné pravidlo (tj. i plné moci uplatněné do dne nabytí účinnosti daňového řádu zůstávají zachovány), avšak *s tím, že jejich účinky se posuzují podle tohoto zákona*, tj. daňového řádu. V případě pochybností o rozsahu dříve udělené plné moci správce daně vyzve zmocnitele k předložení nové plné moci. Přechodné ustanovení pak pro tyto situace, v nichž vzniknou pochybnosti o rozsahu dříve udělené plné moci, stanoví, že *do doby předložení nové plné moci nebo marného uplynutí lhůty stanovené ve výzvě, se takto udělené plné moci posuzují podle dosavadních právních předpisů*, tj. zákona o správě daní a poplatků.

[26] Pokud by podle § 264 odst. 2 daňového řádu mělo platit, že u všech právních úkonů učiněných do dne nabytí účinnosti daňového řádu se jejich účinky automaticky posuzují podle daňového řádu, jak v kasační stížnosti tvrdí stěžovatel, bylo by poněkud nadbytečné stanovit totožné pravidlo v přechodném ustanovení výslovně ještě jednou ve vztahu k plným mocím, jak to činí věta za středníkem v první větě § 264 odst. 2 daňového řádu. Nejvyšší správní soud tedy setrvává na názoru, že úkon žalobkyně (žádost o doručování) ze dne 6. 1. 2006 a účinky, které vyvolal, je nutno i po 1. 1. 2011 (tedy od účinnosti daňového řádu) posuzovat podle zákona o správě daní a poplatků. V případě, že žalobkyně učinila podání – požádala o doručování na jí zvolenou adresu – u jednoho konkrétního správce daně, nemohla důvodně předpokládat, že tento úkon bude účinný vůči všem správcům daně na území České republiky ve všech daňových řízeních, a to i pro případy daňových řízení zahajovaných v budoucnu, ačkoli vůči nim žádný takový úkon neučinila.

[27] Stěžovatel v této souvislosti namítá, že žalobkyně následně změnila adresu trvalého pobytu z K. V. do P., čímž došlo k postoupení celého jejího spisu novému místně příslušnému správci daně, včetně žádosti o doručování (což dokládá ke kasační stížnosti přiloženými listinami). Podle stěžovatele dojde-li ke změně místní příslušnosti, zůstávají zachovány účinky právního úkonu uplatněného u předchozího místně příslušného správce daně i vůči novému místně příslušnému správci daně.

[28] K této argumentaci Nejvyšší správní soud odkazuje na shora citované závěry rozsudku č. j. 1 Afs 168/2019-48, podle nichž jednotlivé finanční úřady byly podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech samostatnými správními úřady. Neexistoval tedy jeden univerzální „správce daně“. V případě jednoho daňového subjektu pak mohlo probíhat současně několik daňových řízení u různých správců daně v závislosti na tom, o jakou daňovou povinnost se jednalo. Místní příslušnost tak mohla být určena buď podle bydliště, sídla, provozovny, či umístění nemovitosti, které se daňová povinnost týká, atd. Pokud jde o přílohy kasační stížnosti, zejména přípis ve věci předání spisového materiálu při změně místní příslušnosti, Nejvyšší správní soud nad rámec shora uvedeného

konstatuje, že tento přípis nenalezl ve správních spisech postoupených stěžovatelem. Nadto z něj vyplývá, že předávaný spisový materiál se týká: „zvl. prostř. – zajišt. daně“, „daně z příjmů fyzických osob podávajících přiznání“ a „daně silniční“, tj. odlišných daňových řízení než daně darovací, o kterou jde v projednávané věci.

[29] Pokud jde o argumentaci stěžovatele o opožděnosti žalobní námitky, Nejvyšší správní soud z žalob v projednávaných věcech ověřil, že pochybení při doručování žalobkyně namítala již v jednotlivých žalobách. Nejedná se tak o zcela novou námitku, jak tvrdí v kasační stížnosti stěžovatel, nýbrž toliko o rozvedení argumentace uplatněné již v samotné žalobě.

[30] K argumentaci stěžovatele ohledně lhůt pro stanovení daně Nejvyšší správní soud podotýká, že tyto otázky nebyly v projednávaných věcech předmětem řízení před městským soudem, z tohoto důvodu se jimi soud nemůže zabývat ani v řízení o kasační stížnosti.

VI. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti vůči stěžovateli. Náklady žalobkyně tvoří odměna zástupce ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif); s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a jeden režijní paušál ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. K tomu je třeba připočíst daň z přidané hodnoty ve výši 714 Kč, jíž je zástupce žalobkyně plátcem. Celkem tedy náklady žalobkyně v řízení o kasační stížnosti činí 4.114 Kč, které je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2021

JUDr. Josef Baxa v. r.
předseda senátu